

Helsingissä $\frac{22}{XII}$ 95.

Maija armaani!

Joulumme on aivan lähellä; mullakin on ollut niin paljon hommaa, etten ole päässyt sinulle kirjoittamaan ennen kuin tänään, sunnuntaina. Olisin halunnut sen tehdä jo perjantaina, mutta kun on niitä ostettavia jos jonkinmoisia... noudatetaanhan meilläkin tuota vanhaa tapaa antaa lahjoja. — Kai muuten perjantaina sait sen valokuvan? Mitä siitä pidät? —

Ne kirjeesi, ne tulevat aina kuin aamusauringon valosäteet juttuun yön perästä. Voi, kuin niitä rakastan! Voi: sin mitten suhteen kestoa sulle saavaisuuden, mutta jätköön se nyt... kukaan tavataan...

Ehkös avannut oikein? Sanoihan sydämmeni onulle, että Maisuni välis: tä on raskasmielinen, koska Pekkakin niin on. Eiköhän se ensi sijassa jöh: tune siitä, että meidän on niin ikä: vä toisiamme? Ja sitten oisi niin paljon kysyttävää, niin paljon puhut: tavaa, ja tuntun siltä, kuin ~~ja~~ niin paljon oisi toisiin, jos olisimme yhdessä... Välistä jään aivan kauheaksi: kuinka se on mahdollista, että voin elää ja olla, vaikka hän on noin kaukana? ... Mutta tiedätkö? Kyllä tuolla ikävällä on toinenkin merkitys. Jumala hakee. Hän muistuttaa: ole nöyrä, ole kiitol: linen, ole pyhä! —

Uusi nythän on veikkosi tullut! Oletko jo kertomut hänelle? Kuinka häm: mästynyt hän mahtaa olla! Ja mitä hän sanoo? Kauaako hän, onko hän suuttunut vai ymmärtääkö hän? Eh: käpä hän niinkuin Gerda sisko on sem: moinen "vahva, järkevä" maailman lapsi,

Ja paljon terveisiä. Sitten kun tulet, teen etki onhelkumiä kätte.
Kelli Pekkamiehen kimpitti onulle! Sam kaimille kaimet kiitokset

joka "rakastuu", mutta ei rakasta. Ehkäpä
hän miinkuin jendekin vähän laskee
leikkii — — vaikka samalla ymmärtää
ja tuottaa myötätuntoisuutta meitä koht.
Taan... Olkoon kuinka hyvänsä, Sinäkin
kerrot mulle siitä. —

Jospa saisit nähdä Lusa "Ruusu =
Prinsessana"! Varmaan olet ihmeen
sievä. Ja muista nyt, että, jos Pekka
on läsnä, kun nägtelelette, niin et
saa mieltää häntä yhtään, ettei "kai-
kö mene päinmääntyytä"... Ja sitten kun
kaikki hyvin onnistuu, niin annan
Lulle — — — mitä vaan tahdot. —

3: na pna Tammiukuuta ensi vuonna
on Puijolan Kartanosen arpajais-il-
tama. Kun emäntä oli täällä, pyysi
hän meikin sinne pitämään puo-
heen. Vain eihän siitä käynnistä mitään
tule. Ei mulle ole halua yhtään, ja Pa-
funkin mielestä on parasta olla lähte-
mättä... Kyllä tiedän, minne tahdon ja
minne tahden. —

Sagun lempini "Chitina" — ja (uskallanko?) "Kantalehti"

Kyllä minä nyt olen aika ryöväri,
 kun noin tulii ätkiä lapinmaasta
 ja varastin Sinuun sydämesi! — vaan
 olithan Sinäkin yhtäläinen „ryöväri”,
 joka noin aavistamatta tulit Pietarista
 ja veit mun sydämeni! Karu-
 maan on asian laita se, että demone
 ennen, ennen rakistuneet toisiimme ja,
 jossain edellisessä elämässä. Mitähän
 uskot? Eikö Sinäth tunnu, niinkuin
 oisit kohdannut vauhan, rakkaan ystäväni
 minussa — vauhan, kaivattua,
 koska hetvi rupesit rakistamaan, ja sa-
 malla uuden, tuntemattoman, kummeli-
 lisen, kosket muista häntä tunteneen?
 Otkoon miteu vaan — „sen yhden vaan
 tiedän: mun rinnassain | on salaisuus
 sulainen, suuri.” —

Tietysti vielä kirjoitamme, ennentkuin
 Pietariin tullen. Kai se tulo tapahtuu
 minkuin arvelitte, s. o. että olisimme
 siellä heidän toisen joulupäivän aamuna.
 Eikö niin? Kirjoitahan nyt pian ja kerro

Kuvien Sinuun on jo joulupöytä pyöriä muunnettua ja vastaa kysymyksiini...
 Maasi, Maasi, sei kuuin hausta, saamme laul. —
 ma. Petteri.